

*Voor Louis, die al mijn streken en flauwe grappen voor lief neemt.
Speciale dank aan Jowi Schmitz voor haar immer opbouwende en
inspirerende feedback.*

ISBN 978 90 00 39185 1
ISBN 978 90 00 39186 8 (e-book)
NUR 282

© 2024 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Levina van Teunenbroek
Illustraties: Charlotte Bruijn, Lottaland.nl
Omslagontwerp: Charlotte Bruijn, Lottaland.nl en Petra Gerritsen, Spletters.nl
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Zomervakantie

Het stadje **Braverick** ontwaakte zonder veel haast. Het schoolplein lag er verlaten bij. In de bosjes die het schoolplein van de stoep scheidde, werd wat gescharreld. Vogels, torretjes en veldmuisjes schooierden door de dorre bladeren.

Er heerste niets anders dan rust. Maar als je iets beter keek, zag je een meisje met gebogen knieën aan het klimrek hangen. Ze spreidde haar armen. Het leek alsof ze ondersteboven vloog. Haar krullende rode haar hing in een rommelige staart naar beneden. Een paarse cape met de letters **FS** fladderde om haar heen, terwijl ze van voor naar achteren zwiepte, bijna klaar voor de afsprong. Frieda van Streek was ervan overtuigd dat als ze heel erg haar best deed, ze op een dag kon vliegen.

‘Kabaal!’ riep ze toen ze met twee voeten perfect naast elkaar op de grond landde. Ze trok een sprintje naar de hoge kastanjeboom in het midden van het plein en klom erin. Op de onderste dikke tak, tussen de bladeren, bleef ze zitten. ‘Nu wachten tot ze mij roepen,’ mompelde ze.

‘We zijn de eersten!’ Bart Snot rende met zijn handen in de lucht het schoolplein op. Hij sprong en juichte alsof hij een beslissend doelpunt had gemaakt. ‘Meestal is Frietje de eerste.’

Zijn tweelingzus Elsje slofte wat trager achter hem aan. Ze grijnsde naar hem. ‘En je zat nog wel zo lang op de wc te lezen, dat ik dacht dat we de laatsten zouden zijn.’

Terwijl ze wachtten op de rest ging Bart op de zandbakrand zitten. ‘Ik las in het stadsnieuws dat de burgemeester alsnog een prijs heeft gewonnen. Iets als

“burgemeester van de gezelligste stad”, of zo. Dat heeft hij anders wel aan ons te danken, dat de stad zo gezellig is. Wie weet belooft hij ons wel.’

Terwijl ze een rondje over de rand liep, droomde Elsje hardop over een beloning. ‘Dan hoop ik dat we de hele zomervakantie gratis mogen zwemmen. Of een jaar lang gratis ijsjes. Nee, ik weet iets veel beters. Ons hele leven gratis snoep! Drop, lolly’s, chocoladerepen, toffees...’ Stuiterend van de denkbeeldige suiker schoot ze van de rand en draaide voor Barts neus een pirouette.

Hij lachte om zijn zusje. Sinds ze af en toe iets lekkers mochten, had ze het alleen nog maar over snoep. ‘En iedere dag een enorme roze megaplakkerige suikerspin zeker! Over roze gesproken, daar is Samira!’

Samira zette haar zuurstokroze fiets netjes in het rek en hing haar even roze helm aan het stuur.

‘Ben ik te laat?’ vroeg ze terwijl ze op de Snotjes afliep. Ze keek Elsje aan en haalde een zakdoekje uit haar (natuurlijk) roze rugzak. ‘Je hebt iets aan je neus,’ zei ze terwijl ze het Elsje aanreikt. Maar ze was net te laat, het belletje zat al aan Elsjes mouw. Samira trok even een vies gezicht, maar ze liet het rusten. Het hoefde allemaal niet meer zo netjes. Samira moest daar een beetje aan wennen.

GRIS!

Leo, die in vliegende vaart het plein op was komen stormen, pakte het zakdoekje uit Samira’s hand. ‘Dank je wel, die kan ik net goed gebruiken.’ Er druppelde wat bloed uit zijn neus en in zijn t-shirt zat een flinke scheur. Hij snoot zijn neus en kneep hem dicht. Zijn vrienden keken hem vragend aan. Ze waren van Leo wel wat gewend. Sinds de regels waren opgeheven ontpopte hij zich als een ware durfal.

‘Ik wilde de kortste route naar school uitproberen. Maar toen ik van het schuurtje over de schutting sprong, bleef ik aan een spijker hangen,’ verklaarde hij het gat in zijn shirt. ‘Daardoor had ik net niet genoeg vaart om op het grasveldje van de burens te landen en viel ik met mijn gezicht op de rand van een plantenbak. Daardoor deed ik er dertig seconden langer over. Maar ondanks dat is dit wel de snelste route tot nu toe.’ Hij keek om zich heen. ‘Waar is Frietje eigenlijk?’

De vier kinderen keken elkaar aan. Bart zette zijn handen aan zijn mond en riep: **‘Frietje speciaal, maak kabaal!’** **‘Kabaaaaal!’** riep Frietje terwijl ze uit de kastanjeboom sprong. Ze rende op haar vrienden af en ze tuimelden over elkaar heen de zandbak in.

De Kabaalbende was compleet.

‘Stond de burgemeester in de krant?’ vroeg Frietje aan Bart toen de bende na een potje stoeien op de rand van de zandbak zat. ‘Met een prijs? Waar heeft hij dat aan verdiend?’

Samira stopte met het schoonvegen van haar kleren. ‘Na alles wat er is gebeurd!?! Na alles wat wij hebben gedaan!?’ Ze rolde met haar ogen.

‘Nou,’ zei Bart, ‘hij draagt de prijs op aan de stad. Dat is wel oké, toch?’

‘Maar wij hebben de hoofdprijs,’ zei Frietje terwijl ze haar armen om haar vrienden sloeg. ‘Want door al die toestanden zijn wij wel de Kabaalbende geworden. De beste vriendengroep die er bestaat.’

Op dat moment reed de omroepwagen van de gemeente langs. ‘Wat doen jullie op het schoolplein?’ schalde het uit de megafoon op het dak. ‘Wat een kabaal. Met kapotte vlekkerige kleren nog wel! Dat gestoei en gelummel moet afgelopen zijn. Ga iets nuttigs doen!’

Frietje draaide zich om en rende naar de auto. **‘Hoezo!?’** Dit mag nu allemaal gewoon. Weet u dan niet wat er is gebeurd?’

Vier maanden eerder

Braverick was een keurig stadje ergens midden in het land. De huizen stonden netjes recht naast elkaar in lange lanen. De auto's stonden strak langs de schone stoeprand geparkeerd en op geen enkele auto zat een klets vogelpoep. Alle auto's waren keurig zwart, grijs of donkerblauw.

Midden in Braverick stond een grote kerk met daarbovenop een windhaan die altijd glom. De klok van de kerk liep precies op tijd en sloeg ieder halfuur met galmende klokken zodat de bewoners van Braverick, de **Bravericken**, goed wisten hoe laat het was.

Midden in de week, op woensdag, stond er een markt op het plein voor de kerk en kwamen alle Bravericken daar hun boodschappen doen. Daarna dronken ze een kopje koffie of thee bij café De Glimmende Toog voordat ze naar huis gingen om daar flink te poetsen.

Op zaterdag, zodra de tuinen waren aangeharkt en de grasveldjes strak gemaaid klaarlagen voor de komende week, konden de Bravericken naar het winkelcentrum om zich daar te vergapen aan de etalages. Prachtig opgemaakte taarten, glimmende aquaria, laaggehakte muiltjes en lederen veterschoenen, degelijke broekrokken en beschaafde coltruien. Alles zag er even mooi uit. En soms kochten ze dan iets. Niets protserigs of kleurrijks, want geen enkele Braverick durfde uit de toon te vallen en niemand wilde anders zijn.

De burgemeester van Braverick, Wijnand Pietlut, was ontzettend trots op zijn stadje. Het was dan wel niet de hoofdstad van het land en ze hadden ook niet de grootste haven. De regering zat niet te vergaderen in zijn gemeentehuis en ze hadden ook geen geweldig presterende voetbalclub. Maar zijn stad was wel het allernetste plekje dat hij zich kon voorstellen en dat was precies zoals hij het hebben wilde.

Hij had er alles aan gedaan om te zorgen dat iedereen zich aan zijn regels hield. Die moesten de kinderen van Braverick vanaf de eerste schooldag uit hun hoofd leren.

Dit waren de regels:

REGELS

- * Was je iedere dag, stinken is uitdrukkelijk verboden.
- * Zie er verzorgd uit. Trek iedere dag schone kleren aan zonder onbedoelde gaten.
- * Kom altijd op tijd, waar je dan ook moet zijn.
- * Zit netjes rechtop en zit ten allen tijde op een stoel.
- * Zeg altijd 'pardon' als je niest, boert of een windje laat.
- * Stoeien is verboden.
- * Spelen is ook verboden, doe liever huiswerk of klusjes.
- * Maak geen lawaai. Schreeuwen en luide muziek zijn uit den boze.
- * Ruim altijd alles op. Maar dan ook álles.
- * Val geen belangrijke mensen lastig, doe gewoon wat ze zeggen.

Jarenlang was burgemeester Pietlut bezig geweest om Braverick in een keurig stadje te veranderen. En dat was gelukt. En dit jaar was het eindelijk zover. Hij was onlangs genomineerd om Burgemeester van het Jaar te worden en als hij won aankomende zomer, wanneer de verkiezing plaats zou vinden, dan zou zijn stad wereldwijd bekend komen te staan als Netste Stad van het Land. Daar had hij zo hard voor gewerkt, daar had hij de Bravericken eindeloos voor lastiggevallen. Hij had vreselijke straffen uitgedeeld. Hij had torenhoge boetes laten uitschrijven. Maandenlang had hij radio's en televisies laten afsluiten. Ouders mochten hun kinderen niet meer op ijsjes of snoepjes trakteren. Niets kon nog misgaan.

Niets!

Niets?